BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Derde kamer — uitgebreid)
17 november 1995 *

In zaak T-330/94,

Salt Union Ltd, vennootschap naar Engels recht, gevestigd te Cheshire (Verenigd Koninkrijk), vertegenwoordigd door J. Scott en C. Pouncey, Solicitors, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van G. Baden, advocaat aldaar, Boulevard Royal 8,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door N. Kahn en J.-P. Keppenne, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende enerzijds een beroep tot nietigverklaring van de beschikking, vervat in de brief van 5 augustus 1994, waarbij de Commissie verzoekster heeft meegedeeld dat zij geen aanleiding had gezien om met betrekking tot de Nederlandse

* Procestaal: Engels.

Subsidieregeling regionale investeringsprojecten 1991 dienstige maatregelen voor te stellen, in de zin van artikel 93, lid 1, EG-Verdrag, en anderzijds tot veroordeling van de Gemeenschap tot vergoeding van de schade die verzoekster ten gevolge van deze beschikking meent te hebben geleden,

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer — uitgebreid),

samengesteld als volgt: C. P. Briët, kamerpresident, B. Vesterdorf, K. Lenaerts, P. Lindh en M. A. Potocki, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

1 Bij op 13 oktober 1994 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft Salt Union Ltd (hierna: „Salt Union") beroep ingesteld, strekkende enerzijds tot nietigverklaring van de beschikking, vervat in de brief van 5 augustus 1994, waarbij de Commissie verzoekster heeft meegedeeld dat zij geen aanleiding had gezien om met betrekking tot de Nederlandse Subsidieregeling regionale investeringsprojecten 1991 dienstige maatregelen voor te stellen, in de zin van artikel 93, lid 1, EG-Verdrag, en anderzijds tot veroordeling van de Gemeenschap tot vergoeding van de schade die verzoekster ten gevolge van deze beschikking stelt te hebben geleden.

2 Bij op 19 januari 1995 ter griffie van het Gerecht neergelegde afzonderlijke akte heeft de Commissie krachtens artikel 114, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Bij beschikking van 13 juli 1995 heeft het Gerecht (Derde kamer — uitgebreid) krachtens artikel 114, lid 4, van het Reglement voor de procesvoering besloten de exceptie van niet-ontvankelijkheid te voegen met de zaak ten gronde.

3 Frima BV (hierna: „Frima") en Verein Deutsche Salzindustrie eV (hierna: „VDS") hebben verzocht om in het geding te mogen interveniëren.

4 De verzoeken tot tussenkomst zijn ingediend krachtens artikel 37 van 's Hofs Statuut-EG (hierna: „het Statuut"), dat ingevolge artikel 46, eerste alinea, van het Statuut van toepassing is op de procedure voor het Gerecht. Zij voldoen aan de voorschriften van artikel 115 van het Reglement voor de procesvoering en zijn overeenkomstig artikel 116, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering aan de partijen betekend.

5 De kamerpresident heeft de verzoeken tot tussenkomst overeenkomstig artikel 116, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering naar het Gerecht (Derde kamer — uitgebreid) verwezen.

Het verzoek tot tussenkomst van Frima

6 Bij op 22 maart 1995 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft Frima, vennootschap naar Nederlands recht en gevestigd te 's-Gravenhage, vertegenwoordigd door T. Ottervanger, advocaat te Rotterdam, domicilie gekozen

hebbende te Luxemburg ten kantore van Zeyen Beghin Feider, Loeff Claeys Verbeke, Rue Ermesinde 67, verzocht in het geding te mogen interveniëren ter ondersteuning van de conclusies van de Commissie.

7 Tot staving van haar verzoek tot tussenkomst merkt Frima op, dat het voorwerp van het geding impliciet de geldigheid van de steun van 12,5 miljoen HFL ter discussie stelt, die de Nederlandse regering haar krachtens de Subsidieregeling regionale investeringsprojecten heeft toegekend voor de bouw van een nieuwe zoutfabriek te Harlingen. Het door Salt Union ingestelde beroep tot nietigverklaring zou haar rechtspositie dus wezenlijk kunnen beïnvloeden, aangezien de haar door de Nederlandse overheid toegekende steun haar geheel of gedeeltelijk zou kunnen worden ontnomen.

8 Bij brief van 10 april 1995 heeft Salt Union meegedeeld dat zij geen opmerkingen zou maken met betrekking tot het verzoek tot tussenkomst van Frima.

9 Bij brief van 10 april 1995 heeft de Commissie verklaard dat Frima diende te worden toegestaan om te interveniëren, aangezien zij steun heeft ontvangen krachtens de regeling ten aanzien waarvan is geweigerd dienstige maatregelen vast te stellen en zij dus belang heeft bij de uitkomst van het geding. Verder merkt de Commissie op dat Frima is toegestaan te interveniëren in zaak T-154/94, Comité des salines de France et Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est, die betrekking heeft op dezelfde steun aan Frima (beschikking van het Gerecht van 10 februari 1995, niet gepubliceerd in de Jurisprudentie).

10 Het Gerecht herinnert eraan dat krachtens artikel 37 van het Statuut een verzoek tot tussenkomst in een geding voor het Gerecht kan worden toegestaan, wanneer blijkt van een belang bij de uitkomst van dit geding. Volgens de rechtspraak heeft de ontvanger van staatssteun in het kader van een geding betreffende deze steun een dergelijk belang (zie bij voorbeeld beschikkingen Gerecht van 1 juli 1993, zaak T-17/93, Matra Hachette, niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, r. o. 19 en 20, en Comité des salines de France et Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est, reeds aangehaald, r. o. 9).

11 Het Gerecht merkt op dat Frima steun heeft ontvangen krachtens de Nederlandse Subsidieregeling regionale investeringsprojecten, waarop de bestreden beschikking betrekking heeft. Bijgevolg dient Frima te worden toegestaan in het geding te interveniëren ter ondersteuning van de conclusies van de Commissie.

Het verzoek tot tussenkomst van VDS

12 Bij op 31 maart 1995 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft VDS, vereniging naar Duits recht, gevestigd te Bonn (Duitsland), vertegenwoordigd door Th. Jestaedt, advocaat te Düsseldorf, en door W. Klosterfelde en K. Metzlaff, advocaten te Hamburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Ph. Dupont, Rue Mathias Hardt 8-10, verzocht in het geding te mogen interveniëren ter ondersteuning van de conclusies van Salt Union.

13 Tot staving van haar verzoek tot tussenkomst merkt VDS om te beginnen op, dat zij een vereniging is waarbij alle Duitse zoutproducenten zijn aangesloten. Vervolgens betoogt zij dat zij belang heeft bij de uitkomst van het geding, omdat de krachtens de Nederlandse Subsidieregeling regionale investeringsprojecten aan Frima toegekende steun extra capaciteit zou creëren op een markt die volgens haar reeds een zeer grote overcapaciteit kent. Daar Frima niet al het geproduceerde zout in Nederland zou kunnen afzetten, zou zij het waarschijnlijk naar Duitsland exporteren, zodat de belangen van de Duitse zoutproducenten zouden worden geraakt.

14 Salt Union heeft geen opmerkingen gemaakt betreffende het verzoek van VDS om in het geding te mogen interveniëren.

15 Bij brief van 24 april 1995 heeft de Commissie om te beginnen opgemerkt dat VDS, indien haar werd toegestaan in het geding te interveniëren, „de door verzoekster in haar verzoekschrift van 13 oktober 1994 uiteengezette conclusies ten volle zal

ondersteunen". Vervolgens erkent de Commissie dat de leden van VDS concurrenten van Frima schijnen te zijn, zodat de interventie van VDS moet worden toegestaan, voor zover VDS de conclusies van Salt Union, strekkende tot nietigverklaring van de in de brief van 5 augustus 1994 vervatte beschikking, ondersteunt. Onder verwijzing naar de beschikking van het Hof van 12 april 1978 (gevoegde zaken 116/77, 124/77 en 143/77, Amylum e. a., Jurispr. 1978, blz. 893) is de Commissie evenwel van mening dat het verzoek tot tussenkomst moet worden afgewezen, voor zover VDS de conclusies van Salt Union ondersteunt, die betrekking hebben op de veroordeling van de Gemeenschap tot vergoeding van de schade die Salt Union meent te hebben geleden. Volgens de Commissie kan VDS er geen belang bij hebben dat Salt Union van het Gerecht een verklaring verkrijgt volgens welke de Commissie aansprakelijk is voor de door haar geleden schade.

16 Het Gerecht merkt om te beginnen op dat de interventie van VDS in elk geval niet kan worden toegestaan, voor zover zij strekt tot ondersteuning van de op artikel 215 van het Verdrag gebaseerde conclusies van Salt Union betreffende de vergoeding van de schade die deze laatste meent te hebben geleden. Zoals de Commissie namelijk terecht opmerkt, kan VDS niet stellen een eigen en rechtstreeks belang erbij te hebben dat aan deze conclusies recht wordt gedaan (beschikking Amylum e. a., reeds aangehaald, r. o. 9; beschikkingen Gerecht van 14 juli 1995, zaak T-521/93, Atlanta e. a., niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, r. o. 12, en 17 juli 1995, zaak T-516/93, Pacific Fruit Company, niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, r. o. 12).

17 Voor zover de interventie van VDS strekt tot ondersteuning van de op artikel 173 van het Verdrag gebaseerde conclusies tot nietigverklaring van de in de brief van 5 augustus 1994 vervatte beschikking, merkt het Gerecht om te beginnen op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof en het Gerecht een onderneming die concurrentie ondervindt van een ontvanger van staatssteun, belang heeft bij de uitkomst van een geding betreffende deze steun (zie bij voorbeeld beschikking Hof van 26 november 1991, zaak C-100/91, Italgrani, niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, r. o. 10, en beschikking Comité des salines de France et Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est, reeds aangehaald, r. o. 15). Het Gerecht stelt vast dat VDS genoegzaam heeft aangetoond dat haar leden, Duitse zoutproducenten, concurrentie ondervinden van Frima.

18 Vervolgens herinnert het Gerecht eraan dat uit eveneens vaste rechtspraak van het Hof en het Gerecht blijkt, dat het belang van een vereniging bij interventie in een geding voor de gemeenschapsrechter moet worden beoordeeld met inachtneming van onder meer haar statutaire doel (zie bij voorbeeld beschikking Hof van 11 december 1973, gevoegde zaken 41/73, 43/73-48/73, 50/73, 111/73, 113/73 en 114/73, Générale sucrière e. a., Jurispr. 1973, blz. 1465, r. o. 5; beschikkingen Gerecht van 8 december 1993, zaak T-87/92, Kruidvat, Jurispr. 1993, blz. II-1369, r. o. 12, en Comité des salines de France et Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est, reeds aangehaald, r. o. 22).

19 Het Gerecht stelt vast dat de vereniging VDS volgens artikel 1, tweede alinea, van haar statuten onder meer ten doel heeft „de bevordering van de algemene belangen van de Duitse zoutindustrie en van de gemeenschappelijke beroepsbelangen van haar leden". Dit zelfde artikel bepaalt dat in het kader van dit doel VDS onder meer de volgende activiteiten ontplooit: „d) de bestrijding van oneerlijke mededinging" en „e) de behartiging van de belangen van de zoutindustrie bij overheden en organisaties".

20 Het Gerecht is van oordeel dat VDS, gelet op het feit dat haar leden concurrenten zijn van Frima en op haar statutaire doel, een voldoende belang heeft bij de uitkomst van onderhavig geding. Haar dient dus te worden toegestaan te interveniëren ter ondersteuning van de conclusies van Salt Union, voor zover deze zijn gebaseerd op artikel 173 van het Verdrag.

De verzoeken om afwijking van het taalregime

21 Frima en VDS hebben elk een verzoek ingediend om tijdens de mondelinge behandeling de Nederlandse, respectievelijk de Duitse taal te mogen bezigen.

22 In haar brief van 10 april 1995 heeft Salt Union meegedeeld dat zij geen opmerkingen heeft met betrekking tot het verzoek van Frima betreffende het bezigen van de Nederlandse taal tijdens de mondelinge behandeling. Met betrekking tot hetzelfde verzoek van VDS betreffende de Duitse taal heeft Salt Union geen opmerkingen ingediend.

23 Ten aanzien van het verzoek van Frima merkt de Commissie in haar brief van 10 april 1995 op dat uit de beschikking van het Gerecht van 13 mei 1993 (zaak T-74/92, Ladbroke Racing, Jurispr. 1993, blz. II-535, r. o. 14) blijkt dat elk verzoek om een andere taal dan de procestaal te mogen bezigen, omstandig en specifiek moet zijn gemotiveerd. Aangezien in het verzoek van Frima geen bijzondere redenen worden uiteengezet, waarom haar verlof zou moeten worden verleend om tijdens de mondelinge behandeling het Nederlands te bezigen, is de Commissie van mening dat dit verzoek onvolledig is en derhalve moet worden afgewezen.

24 Met betrekking tot het verzoek van VDS merkt de Commissie in haar brief van 24 april 1995 op dat dit evenmin behoorlijk is gemotiveerd. Daar het verzoek beperkt is tot de mondelinge behandeling, heeft de Commissie zich van specifieke opmerkingen onthouden en gerefereerd aan het oordeel van het Gerecht.

25 Artikel 35, lid 3, vierde alinea, van het Reglement voor de procesvoering ontslaat enkel de Lid-Staten die interveniëren, van de verplichting om de door de verzoeker overeenkomstig artikel 35, lid 2, eerste volzin, van het Reglement voor de procesvoering gekozen procestaal te bezigen. Ingevolge artikel 35, lid 2, sub b, van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht evenwel, op verzoek van een partij, de wederpartij gehoord, verlof verlenen tot het geheel of gedeeltelijk bezigen van een van de in artikel 35, lid 1, vermelde talen, die niet de procestaal is.

26 Krachtens deze bepalingen kan het een interveniënt worden toegestaan om een taal van zijn keuze, die niet de procestaal is, te bezigen, mits enerzijds deze taal een van de in artikel 35, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering vermelde talen is en anderzijds de procedure daardoor niet wordt vertraagd en niet anderszins afbreuk wordt gedaan aan de procedurele rechten van de partijen in het geding. Indien het verzoek om afwijking van het taalregime enkel betrekking heeft op de mondelinge behandeling, moeten deze criteria, wanneer partijen niet met redenen gestaafd bezwaar hebben gemaakt, flexibel worden toegepast.

27 In casu is het Gerecht geen enkel gegeven voorgelegd waaruit blijkt dat de door interveniënten gevraagde afwijking de procedure zou kunnen vertragen of afbreuk zou kunnen doen aan de procedurele rechten van de partijen in het geding.

28 Bijgevolg dient het verzoek van Frima en VDS om tijdens de mondelinge behandeling de Nederlandse, respectievelijk de Duitse taal te mogen bezigen, te worden ingewilligd.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer — uitgebreid)

beschikt:

1) Frima BV wordt toegestaan te interveniëren ter ondersteuning van de conclusies van de Commissie.

2) Verein Deutsche Salzindustrie eV wordt toegestaan te interveniëren ter ondersteuning van de conclusies van Salt Union, voor zover deze zijn gebaseerd op artikel 173 van het Verdrag.

3) Interveniënten wordt een termijn gesteld waarbinnen zij schriftelijk de middelen tot staving van hun conclusies dienen uiteen te zetten.

4) De verzoeken van Frima BV en Verein Deutsche Salzindustrie eV om tijdens de mondelinge behandeling de Nederlandse, respectievelijk de Duitse taal te mogen bezigen, worden ingewilligd.

5) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 17 november 1995.

De griffier

H. Jung

De president van de Derde kamer

C. P. Briët